

اعلامیه مطبوعاتی

آن چه از قضیه داکتر ذاکر نایک پنهان مانده است و باید بدانید

(ترجمه)

مسئله داکتر ذاکر نایک سروصدهای زیادی را در مالیزیا بلند کرده و همه رهبران بلندپایه ملی و سیاسی، مسلمانان و غیرمسلمانان، پولیس/بازرس، نهادهای غیرحکومتی، مفتی‌ها، روشنفکران، لیبرالیست‌ها و عامه مردم را به خود درگیر کرده است. قضیه از جایی شروع شد که داکتر ذاکر نایک به تاریخ ۱۰ آگست/اوت ۲۰۱۹م در کلانتان در یک سخنرانی، سخنانی را ایراد کرد که ظاهراً به احساسات چینی‌ها و هندوهای مقیم مالیزیا خدشه وارد کرده است. از آن پس، احزاب بسیاری بر حکومت پاکاتان هاراپان فشار آوردند تا او را به کشورش، هند، بازگرداند.

باوجود این که داکتر نایک مکرراً گفته که از حرف‌هایش سوءتعبیر شده است و حتی از کسانی که سخنان‌اش مایه رنج آنان شده نیز عذرخواهی کرده است؛ ولی بازهم غیرمسلمانان و لیبرالیست‌های مخالف او، شدیداً خواهان اخراج‌اش از مالیزیا هستند. داکتر ماهاتیر بن محمد، نخست‌وزیر مالیزیا، ابتدا در اثر فشارهای بسیار، تصمیم به اخراج داکتر ذاکر نایک به زادگاهش گرفت؛ اما پس از تقریباً یک ماه مباحثه، سرانجام تصمیم گرفت که او را برنگرداند، ولی گفت که او دیگر اجازه هیچ‌گونه سخنرانی را در هیچ‌کدام از ایالت‌های مالیزیا ندارد.

متأسفانه عده‌ای از فرصت استفاده کرده و کارزاری را برای اخراج او از مالیزیا به راه انداخته‌اند. حرف‌های داکتر ذاکر نایک در مقایسه با سخنان خطرناک بسیاری از سیاسیون و رؤسای نهادهای غیرحکومتی در مالیزیا، که به حساسیت‌های نژادی دامن می‌زنند، بسا ناچیز است. در واقع، اغلباً این خود مردم مالیزیا هستند که شعله بحث‌های نژادپرستانه را در این کشور می‌افروزند. در حقیقت، سخنان داکتر نایک چنان بزرگ نبود که بعضی احزاب، برای رسیدن به اهداف‌شان، آن را بزرگ جلوه می‌دهند. با نگاه کوتاه به این موضوع، درمی‌یابیم که مخالفان داکتر ذاکر نایک، اعم از غیرمسلمانان و لیبرالیست‌ها، به دلیل تنفر بیش از حد از وعظ‌هایش، خواهان اخراج او از مالیزیا اند. احزاب زیادی، از جمله وزیر امور مذهبی، از شیوه دعوت داکتر نایک که بر مقایسه ادیان تمرکز دارد، انتقاد کرده‌اند، چون این شیوه برای جامعه کثرت‌گرایی چون مالیزیا مناسب نیست.

در همین رابطه، حزب‌التحریر-مالیزیا چنین می‌گوید:

۱. داکتر ذاکر نایک یکی از هزاران واعظی است که باید امنیت‌اش توسط دولتی که ادعای یک دولت اسلامی را می‌کند تأمین شود. شاید او اشتباهی را انجام دهد که بعداً نیازمند اصلاح باشد، ولی این دلیلی بر اخراج‌اش از کشور نیست. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند که تسلیم کردن یک مسلمانان به کفار (تا بالایش غیرعادلانه حکم کنند و او را به قتل برسانند) حرام است:

«الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ، لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يُسْلِمُهُ» (رواه بخاری)

ترجمه: مسلمان برادر مسلمان است، نه به او ظلم می‌کند و نه او را به دشمن تسلیم می‌کند.

۲. حکومت به داکتر ذاکر نایک حق اقامت دائم داده است. این امتیاز نه تنها به داکتر نایک، بل باید به تمام مسلمانانی که در جستجوی حمایت اند یا می خواهند در مالیزیا مقیم شوند نیز داده شود. در حقیقت، مسلمانان بیشتری نسبت به داکتر ذاکر نایک به حمایت نیاز دارند، مثلاً مسلمانان روهینگیا، سینکیانگ، بنگله دیش، اندونیزیا، سیام، سوریه، فلسطین و غیره کسانی که بنا بر ناآرامی های سیاسی، حکام ظالم و یا وقوع فجایع در مناطق شان به مالیزیا فرار کرده اند. وظیفه حکومت است که، مطابق تقاضای اسلام، مردم را دادرسی و حمایت کند و همراه شان هم چون شهروندان قانونی اش تعامل کند، خواه داکتر نایک باشد یا هر کس دیگری که نیازمند کمک و حمایت است و می خواهد در این کشور باقی بماند. رسول الله صلی الله علیه وسلم و خلفای راشدین تمام مسلمانانی را که نزدشان می آمدند و خواهان زندگی در زیر چتر دولت اسلامی بودند، استقبال می کردند و با آنان، نه هم چون پناهنده گان، بلکه مانند رعیت شان رفتار می کردند. این بدان دلیل است که سرزمین های مسلمانان مربوط همه مسلمانان است و هرگز به قوم یا نژاد خاصی محدود نمی شود و هر مسلمان سزاوار آن است که در هر بخشی از این سرزمین های اسلامی که می خواهد، زندگی کند.

۳. اسلام نه تنها دروازه هایش را بر مسلمانان، بل بر تمام غیرمسلمانانی که می خواهند به این سرزمین ها بیایند و در زیر سایه دولت اسلامی زندگی کنند نیز باز می کند. حتی اسلام برای ورود کفار حربی به دولت اسلامی تا کم تر از یک سال اجازه می دهد؛ اگر (بعد از یک سال) خواستند باقی بمانند باید جزیه بپردازند، سپس حالت کافر ذمی (وثیقه ای) را به خود می گیرند و شهروند دولت به شمار می روند. این گونه اسلام بیش از سیزده قرن بر جهان حاکمیت کرده است و عدالت و شکوفایی را با زندگی زیر قوانین اسلام به صورت یکسان برای مسلمانان و غیرمسلمانان تأمین کرده است.

۴. نباید فعالیت و اعظهایی که از مباحثه های فکری، عقلی و واقعی و روش های عاری از خشونت استفاده می کنند، توسط هیچ حزبی ممنوع شود. راه مبارزه با مباحثه، مباحثه است، نه استعمال قدرت. حقانیت عقاید و ادیان باید توسط بحث های فکری ثابت شود. بدبختانه، این گونه موضوعات و کشمکش های نژادپرستانه را نه این واعظ، بلکه بیشتر احزابی دامن می زنند که در بحث های فکری شکست خورده اند. اگر آن ها از لحاظ فکری و اخلاقی واقعاً چیزی برای گفتن دارند، پس در عوض فرار کردن و دامن زدن به موضوعات نژادی و شهروندی، بیایند و بحث را با بحث جواب دهند. همین طور، حکومت باید برای رسیدن به حقیقت از بحث ها و مناظره های فکری حمایت کند، نه این که دعوت را با زور سرکوب کند یا اختیارش را به دشمنان اسلام بسپارد.

اخیراً موضوع جستجوی نقاط مشترک بین ادیان یا گفتگوی ادیان، مورد قبول حکومت و در صدر برنامه های بعضی گروه های خاص قرار گرفته است. این موضوعی است که غرب کافر برای تخریب عقیده مسلمانان ترتیب داده است، تا امت مسلمه به حق بودن تمام ادیان (کثرت گرایی) باور کنند و در آینده هیچ مسلمانی ادعا نکند که اسلام تنها عقیده بر حق است. این همان چیزی است که غرب بالایش برنامه ریزی کرده است، اما با کمال تأسف بسیاری از رهبران و پژوهش گران مسلمان، خواسته یا ناخواسته، آن را پذیرفته اند. کافران و لیبرالیست هایی که به لحاظ فکری شکست خورده اند، این واقعیت را که ادیان و اعتقادات شان اشتباه و اسلام تنها دین بر حق جهان است نمی توانند قبول کنند. حکام و قدرت مندان به بهانه حساسیت دینی از دعوت برای حمل حقایق ممانعت می کنند. در واقع، اکثر واعظ ها، مشمول داکتر ذاکر نایک، که تنها روی حقانیت عقیده اسلامی در مقابل عقاید عجیب و غریب غیراسلامی بحث می کنند، دعوت شان را نه با خشونت، بل با روش های فکری و عاری از اجبار و توهین انجام می دهند. از

آنچه گذشت معلوم می‌شود که دیگر افکار لیبرالی و کثرت‌گرایی تنها برای مسلمانان مالیزیا تهدید به‌شمار نمی‌روند، بلکه مشتاقانه راه را برای گسترش این مفاهیم در حکومت جدید نیز هموار می‌کنند.

عبدالحکیم عثمان

سخنگوی حزب‌التحریر-مالیزیا

۵ محرم ۱۴۴۱ هـ.ق

چهارشنبه، ۴ سپتامبر ۲۰۱۹ م

شمارهٔ صدور: ۰۱ / ۱۴۴۱ / HTM

مترجم: محمد حارث پویا